

[H. C. Hansen.]

kommende Styrelse finder det forsvarligt, kan han ogsaa forsættes til anden Tjeneste, hvor han ikke har Mulighed for at gøre sig skyldig i en tilsvarende Forsømmelse.

Hidtil har Lønnen under Suspension været reduceret med 50 pCt. Det har virket katastrofalt, navnlig for de lavestlønnede, der simpelt hen ikke kunde eksistere for en saadan Sum. Hertil kom, at der ikke fandt supplerende Betaling Sted, hvis vedkommende blev dømt. Men lad os nu antage, at Dommen kom til at lyde paa en Bøde paa et Par Hundrede Kroner, saa stod selve Straffen i et skrigende Misforhold til det Tab, vedkommende havde lidt ved maaske i et halvt Aar at maatte have givet Afkald paa det halve af sin Løn. Ogsaa paa anden Maade kan det store Fradrag virke uheldigt. Administrationen, der ved, hvor haardt vedkommende bliver ramt, vil maaske vige tilbage for at diktere en Suspension, som egentlig var paakrævet. Paa den anden Side har der ogsaa været Enighed om, at man ikke kan give fuld Løn til en Mand, der ikke arbejder, og som selv er Skyld i, at man ikke kan anvende hans Arbejdskraft. Der er derfor blevet Enighed om at gaa til $\frac{2}{3}$ Løn i Stedet for Halvdelen, og dertil har man føjet bestemte Regler for Efterbetaling.

Der finder absolut ingen Efterbetaling Sted, naar Sagen ender med Afskedigelse eller Degradation, men der gives fuld Efterbetaling, naar Sagen slutter med Forsættelse til andet Arbejde, Bøde, Irettesættelse eller Advarsel samt naturligvis, naar der overhovedet ikke finder Paatale Sted.

I andre Tilfælde ydes der hel, delvis eller ingen Efterbetaling efter Skøn, begrundet i Sagens Karakter. Der nævnes f. Eks. Tvangsforflytning. En saadan Straf kan indebære, at der kun ydes delvis Efterbetaling. Men det kan ogsaa være saaledes, at vedkommende i Virkeligheden blot skulde have været forsat til andet Arbejde, men at saadant ikke findes paa vedkommende Arbejdsplads. I saadanne Tilfælde maa Forflytning regnes lig med Forsættelse og berettigede til hel Efterbetaling. Jeg ser saaledes paa det, at der med disse Bestemmelser er ydet Tjenestemændene en Forbedring, de har rimeligt Krav paa.

Den saakaldte Bryllupsgave-Bestemmelse i § 15 er opretholdt. Det er den, der gaar ud paa, at kvindelige Tjenestemænd, der gifter sig og inden for en nærmere angiven Frist — før 3 Maaneder, nu 6 Maaneder — tager deres Afsked, for hvert Aars Tjeneste kan faa udbetalt $\frac{1}{3}$ af Aarslønnen med Stedtillæg og Reguleringstillæg ved

Afskedigelse, dog ikke ud over 1 Aars Løn med Tillæg. Kvindeorganisationerne kan ikke lide denne Bestemmelse, og det kan jo ikke nægtes, at den stammer fra en Tid, da man af Hensyn til Arbejdsløsheden søgte at faa de gifte Kvinder bort fra Statstjenesten. Paa den anden Side staar det jo Kvinderne frit for, om de vil gøre Brug af Bestemmelsen, og derfor er der næppe nogen Grund til at fjerne den. Det er givet, at den har betydet meget for mange unge Hjem, hvor Hustruen alligevel vilde foretrække at være Husmoder frem for at være Tjenestemand.

§ 16 omhandler kvindelige Tjenestemænds Fraværelse paa Grund af Svangerskab eller Barnefødsel. Herom har Befolkingskommissionen i sin Tid foreslaaet, at der gives Kvinderne Ret til Fraværelse med fuld Løn 8 Uger før og 8 Uger efter Fødselen mod Fremskaffelse af Lægeattest; i modsat Fald $\frac{2}{3}$ af Lønnen med fuldt Tillæg. Den Dag, Befolkingskommissionens Betænkning forsøges omsat i Lov, vil mit Parti være absolut positivt i sin Indstilling, men Spørgsmaalet er, i hvor høj Grad man nu kan knæsette Principperne i Befolkingskommissionens Betænkning for kvindelige Tjenestemænd og dem alene. Befolkingskommissionen tænkte jo paa alle selv-erhvervende Kvinder.

Det er rigtigt, at Staten som Arbejdsgiver skal føre an, men Svælget mellem Tjenestemænd og andre bør heller ikke blive for stort. Det Forslag, der foreligger, placerer efter mit Partis Opfattelse paa en smuk Maade Staten som førende paa dette Omraade. Det foreslaas, at Fraværelse fra Tjenesten paa Grund af Svangerskab eller Barnefødsel regnes som almindelige Sygedage. Det samme sker, hvis det med Lægeattest godtgøres, at vedkommende ikke uden Skade for Fosteret kan udføre sin Tjeneste. For 180 Sygedage inden for en bestemt Periode sker der intet Lønfradrag. For de fleste Kvinder, der ikke i Forvejen har stor Sygelighed, vil der altsaa ikke ske een Øres Fradrag for Fraværelse under Fødsel og i den sidste Svangerskabstid.

Jeg forstaar derfor godt, at Kommissionen med Undtagelse af Kommunisterne, som — saa vidt jeg er orienteret — ikke har haft Lejlighed til at følge Debatten derom, har kunnet tiltræde og enes om den foreslaaede Formulering.

Hidtil har det været saadan, at Styrelserne 3 Maaneder før Fødselen kunde beordre en kvindelig Tjenestemand fra Tjenesten. Det skete af Hensyn til Publikum, sagde man. Men det Synspunkt var dog for